

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **O. M.**, bytem S., R. 963, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26.1.2015, č.j. KUZZ-61546/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26.1.2015, č.j. KUZL-61546/2014, sp.zn. KUSP-61546/2014/DOP/Ti, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy, ze dne 30.9.2014, č.j. MUUH-OD/54704/2014/VJ Spis/11100/2014. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Městský úřad Uherské Hradiště, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), vydal dne 30.9.2014 rozhodnutí č.j. MUUH-OD/54704/2014/VJ Spis/11100/2014 o uložení pokuty za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla zn. Ford Focus RZ „X“ v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená tímto zákonem, neboť dne 24.6.2014 v 10:19 neustanovený řidič jím provozovaného vozidla v obci Uherské Hradiště, na ul. Františkánská, u č.p. 165 v rozporu s dopravní značkou IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a „zóna s dopravním omezením“, zaparkoval na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 26.1.2015, č.j. KUZL-61546/2014, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť shledal, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

Tento závěr žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyly naplněny podmínky § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce má za to, že prvostupňový orgán zjistil identitu řidiče a rovněž i skutečnost, že tento v mezidobí zemřel. Tato situace dle názoru žalobce zakládá důvod pro odložení věci dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), avšak dle dikce § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu

je správní orgán oprávněn zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pouze v případě, že věc byla odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, tedy za situace, že správní orgán nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích správního řádu, zákona o přestupcích, jakož i zákona o silničním provozu.

Žalovaný právní konstrukci žaloby považuje za chybnou, neboť v napadeném rozhodnutí jasně sdělil, že vzhledem k častému výskytu M. H. jako údajného řidiče vozidla v řízeních s různými provozovateli s tímž zmocněncem tohoto nepovažuje bez dalšího jako důvodně podezřelého z řízení vozidla žalobce. Žalovaný uvádí, že osobu řidiče naopak považuje za osobu smyšlenou, přičemž odkazuje na text „Jak se vyhnout placení pokut aneb žádný konec výmluv na osobu blízkou!“ dostupný na <http://www.vzdelavaci-institut.info>, kde je popsán návod, jak lze vyhledat vhodnou osobu řidiče pro účely neplacení pokuty za porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podstata žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že při rozhodování nedošlo k naplnění ani jedné z alternativních podmínek projednání správního deliktu uvedených v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce uvádí,

že v posuzovaném případě mělo být řízení o přestupku odloženo v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť má za to, že prvostupňový orgán zjistil identitu řidiče vozidla, avšak zároveň zjistil, že tento v mezidobí zemřel.

Dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, aniž zahájí řízení, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.

Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá.

Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval a M. H., kterého žalobce bez dalšího označil, nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku. Na danou situaci tedy nelze aplikovat § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Lze tedy uzavřít, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Zdejší soud po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu došel k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.

Námitku žalobce, že prvostupňový orgán pochybil, pokud žalobce nevyzval k upřesnění totožnosti řidiče vozidla a k předložení důkazů, soud považuje za účelovou, a to vzhledem k žalobcově zjevně účelové pasivitě v průběhu celého správního řízení.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 26.8.2014 nařídil žalovaný ústní jednání v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu, o čemž žalobce informoval v předvolání, které bylo žalobci doručeno dne 3.9.2014. V rámci tohoto předvolání žalovaný žalobce vyrozuměl, že s ním vede správní řízení ve věci spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a rovněž o skutečnosti, že po provedeném ústním jednání před vydáním rozhodnutí bude žalobci dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům a způsobům jejich zjištění, jakož i navrhnout jejich doplnění. Žalovaný zároveň žalobce informoval, že následně může být vydáno rozhodnutí ve věci samé. Žalobce však nijak nereagoval a na nařízené ústní jednání se nedostavil.

Zdejší soud uvádí, že v případě, že se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení, případně na nařízeném ústním jednání. Zástupce žalobce však toto neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu prvostupňového orgánu nijak nedoplnil. Veškeré námitky tak byly žalobcem uplatněny až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zástupce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, www.nssoud.cz, uvedl, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, www.nssoud.cz.

Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

V daném případě navíc žalovaný považoval žalobcovo tvrzení, že jeho automobil měl v rozhodnou dobu v užívání M. H., za nevěrohodné. Žalovaný poukázal na to, že je mu z úřední činnosti známo, že M. H. je společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) opakovaně označován jako řidič vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice. Jednalo se přitom o vozidla různých provozovatelů.

Právě uvedený závěr žalovaného považuje zdejší soud za souladný se zákonem. I soudu je totiž známa činnost společnosti FLEET Control, s.r.o. a jméno M. H. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by M. H. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně napříč celou Českou republikou) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že M. H. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě M. H. I z toho důvodu správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k bližšímu vysvětlení.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu